

Arrest

nr. 42 308 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2006 het Rijk binnen en diende op 8 juni 2009 een derde asielaanvraag in. Op 3 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 5 april 2006. U kwam op 29 augustus 2006 in België aan, waar u op 30 augustus 2006 het statuut van vluchteling aanvraagde. Op 31 oktober 2008 werd uw asielaanvraag geweigerd door het CGVS. Deze beslissing werd op 6 februari 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep voor de Raad van State werd op 25 maart 2009 onontvankelijk verklaard. Op 20 april 2009 vroeg u een tweede maal asiel aan in België. Op 2 juni 2009

nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van uw tweede asielaanvraag. Op 8 juni 2009 diende u een derde asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Volgens uw verklaringen hebt u sinds uw eerste asielaanvraag geen contact meer gehad met familie of kennissen in Ethiopië of Eritrea. Ongeveer één jaar geleden contacteerde u de Eritrese ambassade in Brussel om een identiteitsdocument aan te vragen dat u wilde gebruiken in het kader van uw asielprocedure. De Eritrese ambassade stuurde u echter onmiddellijk door naar de Ethiopische ambassade omdat u geen Tigrinya spreekt en in Ethiopië geboren bent. In de Ethiopische ambassade weigerde men echter uw aanvraag in ontvangst te nemen omdat u geen identiteitsdocument had en omdat u geen afspraak had. U probeerde nadien geen afspraak meer te maken met de ambassade. Ter ondersteuning van uw tweede en derde asielaanvraag legt u een oproepingsbrief voor van de politie van Adis-Abeba (dd. 25/08/1998 Ethiopische kalender, EK, 03 mei 2006 Gregoriaanse kalender, GK).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u voor uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen hebt naar voor gebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U legt een kopie voor van een oproepingsbrief van de Adis Abeba Police Commission (dd. 25/08/1998 EK, 03 mei 2006 GK). De brief heeft enkel betrekking op elementen die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde; met name uw lidmaatschap van de partij Kinjit, uw arrestatie omwille van dit lidmaatschap en uw ontsnapping uit de gevangenis. Op 31 oktober 2008 heeft de Commissaris-generaal echter in zijn beslissing over uw asielaanvraag duidelijk vastgesteld dat uw verklaringen over vervolging omwille van politieke motieven ongeloofwaardig zijn. In zijn arrest van 6 februari 2009 (nr. 22.827) inzake uw beroep tegen de beslissing van het CGVS concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevindingen van het CGVS onverminderd overeind blijven. Een document kan een asielaanvraag slechts staven voor zover het asielrelaas zelf berust op coherente en gedetailleerde verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Bovendien betreft het door u voorgelegd document een kopie, waaraan op zich geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder verklaart u dat u niet naar Ethiopië kan terugkeren omdat zij u niet als staatsburger erkennen. Uw verklaringen dat u naar de Ethiopische ambassade bent geweest en dat zij u geweigerd hebben een identiteitsdocument te geven zijn echter niet coherent zijn. U verklaart in eerste instantie dat de Ethiopische ambassade u naar buiten stuurde omdat u geen 'kebele' (wijk) identiteitskaart had (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 november 2009, p. 4). Wanneer hierover verder wordt doorgevraagd verklaart u echter dat de bewaker van de ambassade u nooit heeft binnengelaten omdat u geen afspraak had (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 november 2009, p. 4). Gevraagd waarom u nadien geen afspraak hebt gemaakt zegt u dat het voor u onmogelijk is om de Ethiopische nationaliteit te krijgen, wat precies de reden was waarom u naar hen wilde gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 november 2009, p. 4). U maakt dan ook niet aannemelijk een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een Ethiopisch identiteitsdocument te verkrijgen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen nergens dat u na 2000 in Ethiopië problemen kende omwille van uw nationaliteit. Wanneer u gevraagd werd of u in Ethiopië ooit identiteitsdocumenten aanvroeg verklaart u; "Voor welke reden? Iedereen kan in Ethiopië leven zonder papieren. Er is geen probleem in Ethiopië." (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 november 2009, p. 4). Deze verklaring ondermijnt bovendien verder de geloofwaardigheid van uw Eritrese afkomst, zoals reeds werd vastgesteld in de beslissing van het CGVS van 31 oktober 2008. Uit de beschikbare informatie blijkt dat personen van Eritrese afkomst zich op basis van een richtlijn van januari 2004 dienden te laten registreren ofwel om de Ethiopische nationaliteit te herkrijgen, ofwel om een verblijfsvergunning aan te vragen. De meeste personen van Eritrese afkomst maakten hier ook gebruik van (zie informatie in het administratief dossier). Het is uiterst merkwaardig dat een persoon van Eritrese afkomst, wiens familie in het jaar 2000 GK werd gedeporteerd, zich niet bewust zou zijn van het belang van deze registratie.

Uit het bovenstaande blijkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u niet kan rekenen op de bescherming van de Ethiopische autoriteiten omwille van uw nationaliteit of afkomst. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat u in België nooit de procedure hebt opgestart voor het verkrijgen van het statuut van staatlozen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is reeds één jaar geleden dat de Ethiopische ambassade u elk identiteitsdocument geweigerd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). U had sindsdien geruim de tijd om een aanvraag naar het statuut voor staatlozen in te dienen. Uw verklaring dat u dat in de nabije toekomst van plan bent te doen is dan ook geen aanvaardbare reden om de beslissing in uw derde asielaanvraag te beïnvloeden.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent “dat de motieven van de bestreden beslissing inadequaat zijn en dat hij voldoende elementen kan aanbrengen waaruit blijkt dat in zijn hoofde een gegronde, actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, minstens dat hij voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.” Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag, die niet in overweging werd genomen, legde verzoeker als nieuw element “een kopie van een brief” van de politie neer, die werd “*ingescand en doorgezonden naar mij*” (verslag DVZ, 02.06.2009, p.7). In het kader van zijn derde asielaanvraag stelt verzoeker “*Ik heb al mijn problemen reeds tijdens mijn vorige asielaanvragen verteld*” (verslag DVZ, 25.06.2009, p.10).

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit is een louter ongestaafde bewering. Verzoeker voert aan dat hij “*heeft nooit enige identiteitskaart gehad*”, dat hij “*zijn familie niet meer vindt en geen nauwe kennissen heeft in Ethiopië, noch in Eritrea*” en hij “*onmogelijk aan papieren [kon] raken*.” Verzoeker “*kan evenmin naar de ambassade gaan aangezien hij geen papieren heeft, en men hem daar onmiddellijk afwijst. Men weigert hem zelfs enig bewijs te leveren van zijn verzoek aan hen*.”

3.3.1. In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen nu zijn verklaringen in dit verband tegenstrijdig en evasief waren. Verzoeker verklaarde enerzijds nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad en anderzijds dat hij zijn identiteitsdocumenten had achtergelaten in zijn (verzegeld) huis (RVV 6 februari 2009, nr. 22.826). In het kader van zijn derde asielaanvraag stelt verzoeker dan weer “*had geen papier in Ethiopië*” en “*leefde met de papieren van mijn familie*.” De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker een nieuwe versie over zijn identiteitsdocumenten aanbrengt.

3.3.2. Verzoeker kan op geen enkele wijze zijn verklaarde Eritrese afkomst aannemelijk maken. Noch verzoekers kennis en talenkennis kunnen hierop wijzen. Zoals reeds eerder vastgesteld (zie arresten RvV 6 februari 2009, nrs. 22.826 en 22.827) wordt verzoekers bewering dat hij zoals zijn ouders, mogelijk gedeporteerd kan worden naar Eritrea, door hemzelf ontkend nu hij stelt dat hij na zijn eerste arrestatie in Ethiopië op borg werd vrijgelaten. Voor zover deze arrestatie aannemelijk is -quod non-impliceert dit dat zijn overheid zijn identiteit kent, hij niet gedeporteerd werd en op borg werd vrijgelaten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de Ethiopische overheid verzoekers Ethiopische nationaliteit in vraag stelt. Verzoeker is immers geboren in Ethiopië. Hij ging er naar school, kreeg getuigschriften op naam en was hoe dan ook ingeschreven in de Kebele via zijn ouders. Verzoeker had aldus minstens de nodige identiteitsdocumenten van een student.

3.4. De CGVS stelt terecht vast dat verzoeker geen ernstige pogingen ondernam om zich genoegzaam te legitimeren. Wat zijn beweerd bezoeken aan de Ethiopische en Eritrese ambassades betreft stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan evenmin enig bewijs voorlegt. Verzoeker kan de ambassades slechts summier toelichten en wist niet waar deze gelegen zijn. Bovendien legde hij tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn bezoek aan de Ethiopische ambassade waar hij aanvankelijk beweerde *“Ze hebben mij naar buiten gestuurd omdat ik geen kebele identiteitskaart heb”* en nadien *“De bewaker vroeg mij eerst of ik een afspraak had. Ik zei van niet. Hij zei dat ik geen afspraak had. Ik ging niet naar binnen om het huis te zien.”* (gehoorverslag CGVS, 18.11.2009, p.4). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om identiteitsstukken te verkrijgen. Overigens, daargelaten dat verzoeker geen contact met de Eritrese ambassade aantoonde, kan bezwaarlijk verbazen dat de Eritrese ambassade in Brussel geen stukken zou afleveren nu verzoeker ook voor de asielinstanties geen band met Eritrea aantoonde.

4. Verzoeker legt bij de derde asielaanvraag een brief neer van de politie en meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit stuk onvoldoende heeft onderzocht. Hij *“heeft na lang zoeken via één van zijn vrienden die samen met hem werd opgepakt een kopie kunnen krijgen van een brief van de politie te Ethiopië waaruit blijkt dat hij inderdaad gearresteerd werd en is kunnen vluchten. Verzoeker heeft dus uiteindelijk toch iets van bewijs kunnen krijgen van zijn bestaan en zijn situatie. Het CGVS heeft echter geoordeeld dat deze brief niet dient in overweging te worden genomen aangezien er geen nieuwe feiten aangehaald werden en deze dus enkel betrekking had op de vroegere asielaanvraag die werd afgewezen. Dit brengt verzoeker echter in een onmogelijke situatie: zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen bij gebrek aan bewijs, maar als hij dan eenmaal een bewijs weet te vinden en dit wenst neer te leggen, houdt men er geen rekening mee juist omdat men de eerste aanvraag al heeft afgewezen. Het CGVS oordeelt tevens dat de brief geen bewijswaarde kan hebben aangezien het louter om een kopie gaat. Daar waar het voor verzoeker onmogelijk is om de echtheid van de brief na te gaan (hij is voortvluchtig en kan dus niet terug keren, en hij heeft geen contacten meer in Ethiopië die hem kunnen helpen). Kan het CGVS dit wel. In plaats van de zaak dus op ernstige wijze te onderzoeken verkiest zij dit onmiddellijk af te wijzen. (...) Verzoeker verzoekt dan ook dat de beslissing van het CGVS zou worden vernietigd en dat de zaak zou worden teruggezonden aan het CGVS om de echtheid van deze brief te onderzoeken en zijn asielaanvraag opnieuw te behandelen.”*

4.1. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten neer zodat niet kan komen vast te staan of de kopie van de politiebrief hem betreft. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze makkelijk vervalst kunnen worden met allerhande knip- en plakwerk. Verzoeker legt ook geen eensluidend verklaarde vertaling neer van dit stuk zodat de Raad zich slechts kan baseren op de “mondellinge vertaling” door de tolk op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, 18.11.2009, p.2). Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas. Waar verzoeker derhalve aanvoert dat zijn eerste asielaanvraag louter werd afgewezen bij gebrek aan bewijs gaat hij uit van een verkeerde lezing van de beslissing genomen in zijn eerste asielaanvraag. Deze eerste asielaanvraag werd immers afgewezen omdat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging niet kon overtuigen, noch geobjectiveerd werd. De voorgelegde kopie van een brief van de politie kan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bezwaarlijk vitiëren. Overigens geeft verzoeker thans zelf aan dat hij contacten heeft met Ethiopië zodat zijn gebrek aan medewerking om zich te legitimeren slechts wordt versterkt. Het is immers niet redelijk dat hij nalaat identiteitsdocumenten neer te leggen die op eenvoudige aanvraag bij zijn familie of op school te verkrijgen zijn en wel een kopie van een politiebrief kan verkrijgen. Verzoekers derde asielaanvraag komt voor als oneigenlijk gebruik van de asielprocedure

voor verblijfrechtelijke motieven. Dit klemte te meer nu verzoeker ter terechtzitting toegeeft dat deze asielaanvraag ingegeven was door zijn huisvestingproblemen in België.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en komt zijn Eritrese nationaliteit verzonnen voor. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK